

Thavry Thon DCERY KAMBODŽE

Pravdivý příběh mladé kambodžské ženy, která na své cestě životem dokázala zpochybnit sociální a kulturní normy, které v její zemi panují dodnes. Díky odvaze a houževnatosti se stala ambasadorkou boje za ženskou rovnoprávnost. Její příběh může inspirovat dívky a ženy ze všech koutů světa.

Thavry vyrůstala v jižní Kambodži na malém ostrově obtékaném řekou Bassac. Byla izolována od mnoha výdobytků moderního světa a obklopovaly ji tradiční rituály, názory a zvyky. Zatímco se Kambodža pomalu zotavovala z hrůz občanské války a diktatury Rudých Khmerů, život na venkově se začal vracet k původním hodnotám a odvěkým tradicím. Tato skutečnost znamenala, že se ženy vdávaly velmi mladé, vzápětí se stávaly matkami a pracovaly na rodinných farmách. To vše bez možnosti učinit vlastní rozhodnutí a zvolit si takový nebo jiný život svobodně a nezávisle.

Thavřini rodiče, jejichž dětství bylo formováno čtyřletou krutovládou Rudých Khmerů, dceru bezmezně podporovali. Odmala Thavry učili cenit si vzdělání a považovat ho za prostředek, který jí pomůže vymanit se ze života na zaostalém venkově plném předsudků a zajistit si tak lepší budoucnost.

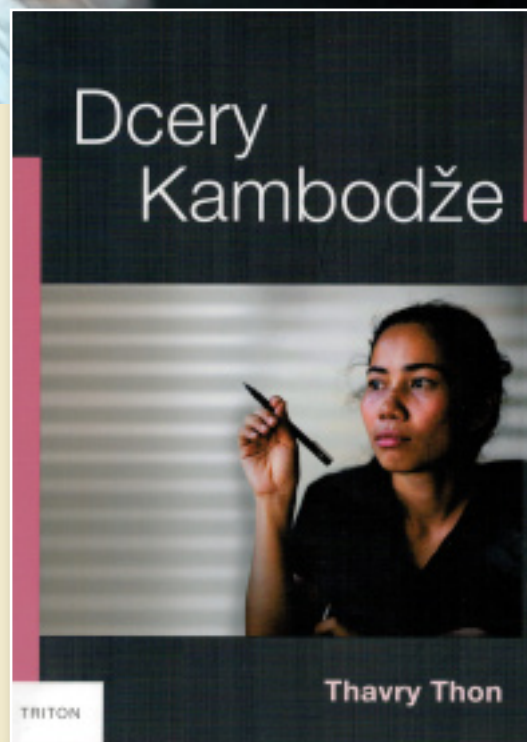
Thavřin inspirující příběh poukazuje na skutečnost, že se vyplatí podporovat mladé ženy na cestě za splněním vlastních snů o životě a rovnoprávnosti s muži. Jde o cestu vedoucí ke svobodě a volnosti.

Přeložila Eliška Lanzová

Brožovaná, 184 stran, 259 Kč, ISBN 978-80-7553-727-0, EAN 9788075537270

Zakoupit můžete zde <http://www.tridistri.cz/dcerykambodze?ItemIdx=14>

Ukázka z knihy a videorozhovor s autorkou na následujících stranách

Dcery Kambodže

*Některé rány
zahojí až
čas, ale život
plyne dál a je
potřeba ho
žít právě teď*

Předtím, než se do čela kambodžské vlády dostali Rudí Khmerové, vedla má matka jako děvče poměrně okouzující život plný laskavého rozmazlování milujícím otcem. V rámci každodenní pracovní rutiny ji brával na přepychové snídaně. Tradičně si pochutnávala na čínské nudlové polévce s vepřovým masem, na kávě, sladkém mléce a pečivu. Byla to snídaně, kterou si v tehdejší době mohly dovolit pouze bohaté rodiny. Táta jí také kupoval oblečení a šperky, ať už to byly krásné šaty, sukně, košile, zlaté náramky nebo náhrdelníky. Narozena na ostrově Koh Ksach Tunlea, obtékaném řekou Bassac, v jižní Kambodži byla má matka jako malá princezna. To však neznamená, že by pilně nestudovala. Právě naopak. Školu milovala a láska ke studiu se také odrazila v jejích výsledcích. Byla považována za nejlepší žačku své třídy, mezi čtyřiceti spolužáky. Její otec trval na tom, aby do školy chodila každý den. Pomáhal jí s domácími úkoly, před důležitou zkouškou si s ní opakoval učivo a každý měsíc jí za odměnu za dobré výsledky koupil další nové šperky nebo oblečení. Život mé matky se navždy změnil, když byl její otec zavražděn vojáky Rudých Khmerů. K tragické události došlo v březnu roku 1975, pouhý měsíc před koncem občanské války mezi tehdejší vládou a silami vůdce Rudých Khmerů Pol Pota. Pouhý fakt, že matčin otec působil jako soudce státního soudu v provincii Kandal, a byl tudíž s vládou přímo spojen, z něj učinil terč Rudých Khmerů. Přitom vládu ani její politiku žádným způsobem nepodporoval. Válečný stav v jeho zemi ho silně znepokojoval a ve skutečnosti spolu se skupinou nejbližších přátel a kolegů vytvořil malou místní politickou stranu, která usilovala o nastolení míru. Matce bylo deset let a jejímu mladšímu bratrovi pouhých dvacet sedm dní, když byl jejich otec zabit. Jednoho dne přišel domů, vysadil si mámu na ramena a spolu se vydali na procházku k řece.

Když se vrátili, vstoupili do domu dva neznámí muži a požádali jej, aby je následoval. Odešel beze slova. Bylo to naposledy, co ho rodina viděla. „Tati, kam jdeš? A kdy se vrátíš?“ křičela má matka, naprosto šokovaná z pohledu na milovaného tatínka odcházejícího do neznáma. Fakt, že Rudí Khmerové měli informace o jejich rodině, vyděsil všechny v domě. Má matka se od této chvíle musela naučit samostatnosti. Musela se naučit, jak zůstat v bezpečí a jak se nedostat do potíží. Kdokoli, kdo byl i jen nepatrně spojen s bývalou vládou generála Lona Nola, se mohl stát obětí náhodné popravky. To se týkalo i mého dědečka. Státní úředníci, učitelé a členové ozbrojených sil byli Rudými Khmery označeni za nepřátele nově nastoleného režimu. Režimu, který představoval agrární utopii, v níž si byli všichni rovni a ve kterém neexistovalo rozdělení na společenské třídy. Peníze byly zakázány a lidé byli násilím do-

nuceni opustit domovy ve městech a přesunout se na venkov. Respektovat „Angkar“, tedy systém byrokratických pravidel a životních zásad Rudých Khmerů, bylo prvořadé pro každého občana. Aby se lidé co nejlépe přizpůsobili režimu, byli podněcováni ke špehování sousedů, a důvěra se tak brzy stala neznámým pojmem. Mnoho lidí se naučilo skrývat pravdu o svém životě před ostatními ze strachu, že budou udáni a zabití, a malým dětem bylo vtoukáno do hlavy, že Angkar představuje jejich pravé rodiče. Má matka byla nucena opustit zbývající členy rodiny a začít tvrdě pracovat. Organizovaná školní docházka byla zrušena a z původně vzdělávacího zařízení se školní třída jako taková pro-měnila v neformální útočiště starších dětí, které si ve vzácných chvílích klidu špitaly informace důležité pro přežití. Každé ráno musela máma vstávat ve čtyři hodiny, a pokud unavená těžkou prací někdy zaspala, vychrstli na ni kbelík ledové vody, aby ji probrali. Po mizerné snídani ji čekala náročná práce na rýžových polích, a to až do večera s krátkou přestávkou na oběd. Jejím úkolem bylo budovat zdi pozemků tak, aby byl zajištěn dostatečný přísun vody. Každý den dopoledne i odpoledne musela postavit přibližně půldruhého metru zdiva.

Tato práce byla nesmírně namáhavá. To a více než skrovné přiděly jídla zapříčinily, že máma záhy vypadala nezdravě hubeně. Jak by také ne... Ráno dostali všichni robotníci ve společné jídelně po jednom kukuřičném klasu, který měl postačit na dvanáct hodin vysilující práce. K obědu byla řídká polévka s jedinou lžící rýže. Snad i hospodářská zvířata byla živena lépe... Nicméně všichni se museli smířit se skutečností, že doby hojnosti jsou pryč a jejich životy se zásadně změnily. Musela se smířit i máma. Od chvíle, kdy Rudí Khmerové odvedli jejího otce, byla nucena každý den bojovat o přežití. Naštěstí v tom nebyla úplně sama. Dva mladší bratři – pětiletý Hak a sedmiletý Chen – byli ve stejné dětské pracovní skupině. Jejich každodenním úkolem bylo sbírat kravský a buvolí trus, který byl používán jako hnojivo na rýžových polích. Sedmnáctiletá sestra Chansok byla poslána do pracovního tábora pro mladistvé ve vesnici Tuol Kroasang, vzdálené přibližně sedmáct kilometrů. Nejmladší bratr byl ještě batole, proto o něj pečovala babička. Navštívit nejbližší bylo povoleno pouze jednou týdně. Na tuto návštěvu se matka musela vydat časné ráno tak, aby měla dost času vrátit se do tábora a připravit se na další vyčerpávající práci následující den. Její rodina byla držena přibližně sedm kilometrů západně od ostrova, kde se nacházel pracovní tábor. Každý týden tak matka musela cestou na návštěvu přeplout řeku na malém člunu, který řídil jeden z mnoha vojáků Rudých Khmerů, a dál pokračovala pěšky. Nic jiného jí nezbývalo, pokud chtěla strávit alespoň pár hodin se svou rodinou.

Nikdy nekončící dřina, nepřiměřený přísun potravy a odloučení od rodiny spolu s drastickými změnami, které nastaly v jejím životě, znamenaly pro mou tehdy dospívající matku utrpení. Jako dcera vzdělaného muže, který byl kvůli byrokratickému spojení s bývalou vládou zavražděn ve jménu Angkar, byla ona i její rodina pod neustálým dohledem. Tento dohled však nezažívali pouze ze strany Rudých Khmerů; bedlivě a podezíravě na ně dohlíželi i sousedé.

<https://youtu.be/XBlwTBJQGrY>